

fyn til de fordrøde Bevillinger, med Hensyn til Operationsherrens Størelse, med Hensyn til Officerernes Uddannelse, Uddannelsen af Mandfaktet og dets Genindkaldelse, — alle sammen Spørgsmaal, jeg har reist. Jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem vilde tage lidt mere postivt fat, end at forestille sig Fantasi billeder om Medlemmet fra Kolding og gaa løs paa disse tænkte Fjender. Jeg taler i denne Sag saaledes til det ærede Medlem, fordi jeg har en fuldstændig personlig Berettigelse dertil. Jeg har i de 15 Aar, jeg har siddet her — det veed det ærede Medlem — offret megen Tid og personlige Kræfter ogsaa paa disse Arbejder ud over, hvad det ærede Medlem har gjort. Derfor lader jeg ikke 15 Aars slidsomt Arbejde tilbeds ogsaa med disse vigtige og for Fædrelandet saa betydningsfulde Spørgsmaal — forsaavidt jeg skal have Plads her — svækkes eller forhindres af Kogensomhelst eller nogetsomhelst personligt Hensyn. Jeg har nu en sælles Udtalelse af de to ærede Medlemmer at imødegaa. De Herrer bebrede mig stærkt, at jeg kan forhandle med den nuværende høitærede Krigsminister, som sidder i et Ministerium af 12te April 1877, og at jeg navnlig kan sige, at muligvis denne Minister, der stod uden Forbindtighed med Hensyn til tidligere Forslag og uden Forbindelse med 12te April 1877, kunde være det medierende Element, som ogsaa efter min Mening maa være tilstede, for at bringe en saadan Sag lykkelig tilende med alle Faktorens Bistand. Det ærede Medlem fra Stege minde mig om, at denne Minister sad i det samme 12te April Ministerium, der havde en Fortid. Det er rigtigt, det har en Fortid, og efter min Mening, især naar vi tage den 12te April, en mørk Fortid. Jeg tænkte, da det ærede Medlem talte derom, hvad jeg nu siger høit. Naar jeg skal sammenstille den ærede Krigsministers Forhold til Provisoriet og det ærede Medlem fra Steges Forhold, saa bliver det ikke til Fordel for det ærede Medlem. Jeg skal nemlig gjentage for de Herrer den Betragtning, som jeg for 1½ Aar siden har fremsat her i Salen, og som jeg fremsædes staa ved, og det er den: Da de Herrer — altsaa Rigsdagen — havde givet Ministeriet Estrup de 70 Mill., som de bevilgede det i Samlingen 1877—78, da var Slaget ved Provisoriet tabt; saa sad dette Ministerium for mig konstitutionelt berettiget ved Rigsdagens Beslutning — og Rigsdagen havde jo Ret til at give Absolution. Hvor meget jeg end maatte erindre den 12te April, sad dette Ministerium som et andet Høireministerium, der havde andre Anskuelser end jeg, og en Minister, der ingen Del har haft i dette Skridt, og som møder os, efterat Rigsdagen saaledes har afsløvet, han kan jeg ikke opfatte som den, der i mindste Maade har med Provisoriet at gjøre (B. Christensen:

Sm!), men derimod meget mere de Herrer — ogsaa den Hædermand, der sagde „Sm!“ —, der bragte Provisoriet til fattigt Anerkjendelse i vort Land. Den Betragtning er ikke ny i min Mund; jeg havde den ogsaa for 1½ Aar siden, den stammer fra min Ærbødighed for Rigsdagens Beslutning i saa Tilfælde; og uden det, at man høier sig, om end kritiserende, saa dog i Ærbødighed for Rigsdagens Afgjørelse, uden dette er fortsat roligt Arbejde umuligt. Det ærede Medlem for Sørs Amts 2den Valgfreds (Alberti) fortæller mig nu, at jeg ikke skulde vove — thi det er Tanken i det ærede Medlems Udtalelse, S. 898 — af Hensyn til denne Ministers Personlighed at behandle denne Sag paa den Maade. Mit Svar herpaa er dette: Jeg tager ikke Hensyn til Ministers Personlighed ved Behandlingen af Sager; Ministers Personlighed staa ikke for mig som for de Herrer til Hinder for at fremme Sagen videre. Naar det ærede Medlem (Alberti) ligesom samlede denne Bebreidelse i en Spids mod Medlemmet fra Kolding ved at sige, „at Krigsministeren havde ligesaa vel det provisoriske Mærke paa sig, som Conseilspræsident Estrup“, saa nedlægger jeg Indsigelse derimod, ikke med Hensyn til Ministeren — personligt Forsvar for ham vedkommer ikke mig — men for at forvare mig selv, og det med Grundloven i Haanden. Jeg siger: Det juridiske Medlem for Sørs Amts 2den Valgfreds har her efter min Mening begaaet et Angreb paa en af de vigtigste Bestemmelser i vor Grundlov, nemlig den om Ministeransvarligheden. Det egentlige juridiske Ansvar, det egentlige provisoriske Mærke, om jeg saa maa sige, have de Mænd, hvis Navne staa under vedkommende Dokument. Jeg forstaaer desuden ikke dette, at det ærede Medlem nu udtaler Mistillid til Krigsministeren; thi jeg erindrer blot, at ved 3die Behandling af Finansloven ifjor sagde det ærede Medlem om Krigsministre i Almindelighed og om denne Krigsminister i Særdeleshed, at han havde mere Tillid til Sagkundskaben hos disse Krigsministre, som Kongen sendte herind, end han havde til hele Folkethinget i det Spørgsmaal, som der da var Tale om. Men jeg siger, at konstitutionelt og paa Grundlovens Vegne nedlægger jeg Indsigelse imod den Opsættelse. Dette Angreb paa mig, det undrer mig ikke mindre, naar jeg sætter det i Forhold til en Udtalelse af det ærede Medlem ifjor i forrige Samling. Da sagde det ærede Medlem: Jeg vil af med dette Ministerium, komme saa hvemsomhelst. Men herom maa jeg sige: Hvem faar da det ærede Medlem? Spøger han de nærmeste af sine Hjertensdrenner, saa vil han faae den 8de Novembers Mænd, og dem tror jeg dog ikke, at det ærede Medlem ventur at faae. Jeg har ialtsald ikke stor Fjends i saa Henseende. Gaar han videre over til dem, som man mente skulde blive Ministre efter det mislykkede Foraar 1878, faar